

Valoarea morții lui Hristos (2): Dumnezeu Își schimbă atitudinea față de lume

Geneza 8.20-9.7: *Și Noe a ieșit, și fiii lui și soția lui și soțiile fiilor lui cu el. Fiecare animal, fiecare târâtoare și fiecare pasăre, orice se mișcă pe pământ, după familiile lor, au ieșit din corabie. Și Noe a zidit un altar Domnului și a luat din orice animal curat și din orice pasăre curată și a adus arderi de tot pe altar. Și Domnul a mirosit o mireasmă plăcută și Domnul a zis în inima Sa: „Nu voi mai blestema din nou pământul din cauza omului, pentru că gândul inimii omului este rău din tinerețea lui; nici nu voi mai lovi din nou tot ce este viu, cum am făcut. De acum înainte, în toate zilele pământului, semănatul și seceratul, și frigul și căldura, și vara și iarna, și ziua și noaptea nu vor înceta“.*

Și Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul. Și frica de voi și temerea de voi va fi peste orice animal al pământului și peste orice pasăre a cerurilor, cu tot ce se mișcă pe pământ, și peste toți peștii mării: sunt date în mâna voastră. Tot ce se mișcă și trăiește vă va fi de mâncare: vi le-am dat pe toate ca și iarba verde. Dar să nu mâncați carne cu viața ei, adică sângele ei. Și cu adevărat voi cere înapoi sângele vostru, al vieților voastre: din mâna oricărei viețuitoare îl voi cere înapoi și din mâna omului; din mâna fratelui fiecărui om voi cere viața omului. Celui care varsă sânge de om, de către om i se va vărsa sângele lui: pentru că El a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu. Iar voi fiți roditori și înmulțiți-vă: răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el“.

Dumnezeu judecă pe om, care este rău până în măduva oaselor

Dumnezeu a creat pe om pentru Sine (Coloseni 1.16). El voia să aibă bucurie de oameni. Fiecare creatură trebuia să fie pentru El, să-I fie de folos, să-I slujească. Dar ce va face cineva, care face ceva pentru sine, dar care apoi se dovedește nefolositor? Căci în Geneza 6 vedem că oamenii au devenit așa fel, că Dumnezeu a spus, toate imaginațiile gândurilor inimii lui erau numai rău toată ziua, și că I-a părut rău lui Dumnezeu că a făcut pe om (Geneza 6.5-6). Și apoi a venit potopul. Ce putea Dumnezeu să facă altceva cu o creatură la care și în care nu era nimic bun, decât s-o nimicească? Judecata Lui trebuie să vină asupra a tot ce este în opoziție cu El. El putea numai să aducă judecata asupra oamenilor. Potopul i-a omorât pe toți, cu excepția acestui bărbat, care a avut parte de har și care apoi a fost salvat în chip minunat: el a intrat în corabie și în corabie a scăpat de ape. Tăria valurilor judecății lui Dumnezeu a venit asupra corăbiei, dar el era sigur în corabie. Și în felul acesta a ajuns întrucâtva pe un pământ nou, pe un pământ curățit prin judecată. Și ce a făcut el acolo?

În capitolul 6 vedem că Noe a construit o corabie. Gândurile lui erau preocupate cu judecata, despre care a auzit că va trebui să vină peste oamenii păcătoși și ea va veni. A căutat o cale pentru a fi salvat și a găsit-o în ochii lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu i-a spus cum era posibilă această salvare: în corabie. Aici în capitolul 8 Noe stă de partea cealaltă a judecății, pe pământul nou, curățit.

Altarul

Și ce face Noe acum? El construiește un altar și el ia din toate animalele curate și din toate păsările curate și jertfește jertfe de ardere de tot. Acestea sunt lucruri minunate! Observăm: Noe nu a jertfit pentru ca să fie salvat, ci pentru că inima lui era plină de mulțumire că el era acum salvat! De aceea el voia să aducă o jertfă de ardere de tot, și anume el o aduce pe un altar. În general noi gândim că jertfele sunt lucrul cel mai important, altarul dimpotrivă este mai puțin important. Dar Domnul Isus spune în evanghelia după Matei 23.19, că altarul este mai mult decât jertfa, deoarece darul este sfințit prin altar. Pentru prima dată în istoria lumii acesteia este amintit altarul în Sfânta Scriptură; cum ar fi putut fi construit un altar pe un teren blestemat? Altarul necesita un loc curat. Acum pământul era curățit prin judecată, și prin aceasta exista un loc corespunzător. Prin faptul că Noe a construit altarul său, el a revendicat pământul pentru Dumnezeu și prin aceasta întrucâtva l-a făcut bază pentru jertfa de ardere de tot. El spune oarecum: pământul acesta nu mai este pentru omul stricat, pământul acesta trebuie să fie pentru Dumnezeu.

Dumnezeu Își schimbă baza acțiunii Lui cu omul

Acum vedem aici a doua jertfă, despre care citim în Scriptură, și ea este minunată: Era *un singur* altar pe tot pământul, și altarul acesta și jertfele de pe el le găsim, după ce Dumnezeu tocmai a spus despre om: „toate imaginațiile gândurilor inimii lui erau numai rău toată ziua”, și: „Domnului I-a părut rău că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui”, după ce judecata tocmai venise în revărsarea mare de ape. Dumnezeu tocmai judecase omenirea întreagă din cauza păcatelor lor și pentru că starea ei era așa de stricăță. Acum nu numai paradisul era încuiat pentru om, acum dispăruse tot ce omul a clădit până atunci, toată civilizația lui, și în afară de aceasta toate binecuvântările lui Dumnezeu de pe pământ au fost nimicite.

Și apoi găsim începând cu versetul 21 că deodată se schimbă total atitudinea lui Dumnezeu. Cu toate că inima omului este și mai departe rea („pentru că gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui”), nu altfel decât a fost înainte de potop, („toată imaginația gândurilor din inima lui era în fiecare zi numai răutate”; Geneza 6.5), totuși Dumnezeu vrea să nu mai aducă o astfel de judecată peste om și peste pământ. Sentința Lui de atunci era: vreau să nimicesc pe om de pe pământ. – Dar aici Dumnezeu spune: Nu vreau să mai fac. – Și El dă o făgăduință bogată în binecuvântare pentru viitor, da, El Însuși îl binecuvântează pe Noe și pe fiii lui, și apoi face un legământ cu Noe.

Ce a dat naștere la această schimbare mare în comportarea lui Dumnezeu? Exclusiv această jertfă de ardere de tot, care simbolic arăta spre jertfa pe care Hristos o va aduce cândva în viitorul îndepărtat. Mirosul jertfei a venit, ca să zicem așa, nu numai la nasul lui Dumnezeu, ci a mișcat și inima Lui, așa că El S-a întors de la mânie și pedeapsă la îndurare și binecuvântare. Dumnezeu „S-a mâhnit în inima Lui” (Geneza 6.6) că El a creat pe om; acum a mirosit mirosul plăcut al acestei jertfe, și inima Lui era pregătită nu numai să treacă cu vederea păcatele lui Noe și ale familiei lui, ci El chiar i-a binecuvântat, și nu numai pe ei, ci El face un legământ al harului pentru generațiile viitoare.

Efectul acestei jertfe de pe altarul acesta este așa de mare înaintea lui Dumnezeu, că este ca și cum El ar spune: într-adevăr omul este stricat. Nici măcar o astfel de judecată grea nu-i schimbă inima. Inima lui este la fel de stricată, ca și mai înainte. – Și puținii oameni nu știu aceasta. (Noe și familia lui și fiii lui probabil nu au știut că inima lor era așa de rea, dar Dumnezeu știa.) Însă Dumnezeu spune: dacă aceasta este așa, totuși Eu nu îi voi mai nimici; căci de pe acest pământ se ridică un miros așa de agreabil, un miros plăcut din această jertfă (după o altă traducere: un miros liniștitor); Eu nu voi mai pustii pământul. – Da, merge chiar mai departe. Aici se spune chiar: „Nu voi mai blestema pământul din cauza omului, pentru că gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui.” Acest „pentru că” ne uimește cu adevărat. Dar el este ca și cum Dumnezeu ar fi vrut să spună: deoarece omul este așa, nu mai pot acționa cu omul pe această bază, și de aceea voi lua o altă bază – și această bază este jertfa de ardere de tot. – Ceea ce a înfăptuit Omul al doilea, Omul din cer, aceasta va fi baza care va determina acțiunea lui Dumnezeu cu omul.

Efectele jertfei până la pământul nou

Și acum vedem efecte copleșitoare: că jertfa este în stare nu numai să salveze pe păcătos, așa că un om păcătos poate veni la Dumnezeu, atunci când el pune moartea acestei jertfe între el și Dumnezeu, ci și că Dumnezeu este în stare pe baza acestei jertfe să curețe întreaga creație și după judecată să binecuvânteze, ca efect final să dea un cer nou și un pământ nou, pe care omul poate locui. Care om? Omul, care în sine însuși este total rău și a cărui inimă nu este mai bună decât a oamenilor care au fost loviți de judecată, dar care printr-un Altul a trecut prin judecată și astfel au ajuns pe acest pământ nou. Desigur aici este încă același pământ. La fel cum în înțeles spiritual se vorbește despre pământul care la începutul Împărăției de o mie de ani va fi curățit prin judecățile cele mai îngrozitoare. Prin aceste judecăți va fi ocrotită de către Dumnezeu o rămășiță mică și – ca și Noe în corabie – va fi salvată în timpul acestor judecăți. Atunci Hristos va clădi de asemenea un altar pe pământ. El va revendica drepturile lui Dumnezeu asupra pământului. Blestemul va fi înlăturat complet, căci omul, care a produs mânia inimii lui Dumnezeu, a fost înlăturat prin judecată. Acum totul se bazează pe moartea lui Hristos și totul este pătruns de mirosul plăcut al jertfei Sale. Atunci nu va mai fi nici un blestem, ci buna plăcere a lui Dumnezeu va putea să se odihnească pe pământ; legământul va continua să existe și ordinea va rămâne. Cât va fi pământul „nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.” Slava lui Hristos va veni și pământul va fi plin de ea.

În continuare găsim probabil un model a ceea ce găsim în 2 Petru 3, când după Împărăția de o mie de ani pământul va fi distrus și pustii prin judecata lui Dumnezeu și va veni un pământ nou și un cer nou (2 Petru 3.12-13).

Noe aduce jertfa

Deci Noe jertfește. El este conștient că din cauza păcatului numai o jertfă poate fi plăcută lui Dumnezeu, căci și el însuși are nevoie de salvare, că și el însuși era un păcătos. Dar el jertfește nu numai ce era necesar pentru el și familia lui, ci el jertfește din fiecare animal curat și din toate păsările curate. Noi putem sune, că aici a fost adusă o jertfă lui Dumnezeu, care

prezintă un model complet al persoanei Domnului Isus în toate însușirile Lui minunate, așa cum ele au devenit vizibile în lucrarea Sa pe cruce. Fiecare din aceste animale arată o însușire deosebită: o pasăre, de exemplu, vorbește despre El ca Omul din cer, o oaie vorbește despre El ca Cel blând (Isaia 53). Și toate însușirile, care s-au văzut în animalele de jertfă, erau o bucurie deosebită pentru Dumnezeu, atunci când Domnul Isus a făcut lucrarea. Tot ce era un model despre Domnul Isus, tot, ce era plăcut pentru Dumnezeu – și noi știm, că numai ce era în El, în Domnul Isus, este plăcut pentru Dumnezeu -, a fost adus aici de Noe pe pământul nou.

Și Dumnezeu a mirosit mirosul plăcut, care I-a dat odihnă, și este ca și cum Dumnezeu ar fi spus: acum pot introduce o stare de binecuvântare permanentă. „Nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. De acum încolo, cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.” Pe baza jertfei cu o astfel de valoare Îi este posibil lui Dumnezeu nu numai să ierte pe păcătoși, ci chiar și să binecuvânteze oameni păcătoși. Într-un anumit sens tot pământul vine aici sub binecuvântarea mirosului plăcut al acestei jertfe.

Desigur aceasta este adevărat și în domeniul lucrurilor naturale de pe pământul acesta. Nu știm dacă mai înainte a plouat. Dar începând din momentul acesta a plouat. Totdeauna a venit noaptea după zi, sau așa cum spune aici, ziua după noapte. Totdeauna a fost semănat și secerat, frig și căldură, vară și iarnă, zi și noapte. Și noi știm, că va rămâne așa atâta timp cât există pământul. Dar toate acestea fac aluzie la această stare minunată, la starea veșnică, unde totul va fi neschimbător și toate darurile de har ale lui Dumnezeu niciodată nu vor înceta, ci vor rămâne veșnic, vor rămâne sigure până în toată veșnicia, deoarece ele sunt bazate pe acest miros minunat, pe jertfa care este adusă aici, jertfa, care nu numai este prețioasă în sine însuși, dar care este așa de deosebit de mare prin Persoana care era Jertfa.

Caracterul ales al Persoanei care a adus jertfa

Nu numai lucrarea, pe care El a înfăptuit-o, că El a murit, este măreață, ci Persoana, care a făcut această jertfă, Domnul Isus, care a murit, pentru ca Dumnezeu să fie satisfăcut și să găsească odihnă și pentru ca prin aceasta omul să se poată apropia de Dumnezeu prin El.

Vrem să privim aceasta mai îndeaproape: când vedem pe Domnul Isus în lucrarea Sa la cruce, atunci înțelegem, că lucrarea era de aceea deosebit de minunată, pentru că tocmai Persoana Sa a făcut această lucrare. Contează *cine* este cel care face ceva. Lucrarea la cruce a fost realmente minunată. Dar de ce ea era peste orice măsură de minunată? Pentru că ea a fost făcută de Fiul preaiubit al lui Dumnezeu! Deoarece El, Cel care a purtat acolo judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor mele, era Însuși Cel sfânt, Cel adevărat, Cel care nu a cunoscut păcatul. El era Acela despre care Dumnezeu Însuși a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea” (Matei 3.17; vezi și Marcu 1.1; Luca 3.22), și Cel care putea spune despre Sine Însuși, că El a făcut permanent ce era plăcut lui Dumnezeu. O, da, lucrarea în sine însăși era minunată! Dar pentru Dumnezeu ea era deosebit de minunată, pentru că ea a fost făcută de această Persoană; deoarece Cel care a făcut-o era Cel care nu a cunoscut nici un păcat și care ca Om pe pământ totdeauna L-a glorificat. El a mers în judecata lui Dumnezeu, și El a făcut-o din ascultare. El a fost ascultător până la moarte, da, până la moarte pe cruce (Filipeni 2.8).

Binecuvântarea lui Dumnezeu mai mare decât a fost la Adam

- Adam nu avea în Paradis nici o făgăduință referitoare la continuitatea recoltării. Și cel puțin în timpul potopului a fost altfel; atunci nu au urmat succesiv semănatul și seceratul, frigul și căldura. Dar începând din acest moment a fost realmente așa pe pământul acesta. Simbolic ne este arătat prin aceasta, că o binecuvântare permanentă va fi rezultatul, dacă o astfel de jertfă de ardere de tot va fi adusă, prin care Dumnezeu găsește odihnă și care este de un miros plăcut pentru El. Noe primește făgăduința pe baza jertfei arderii de tot.
- Adam în Eden (și chiar după aceea) nu a primit carne ca hrană. În Eden Dumnezeu a dat ca hrană lui Adam: „orice plantă care produce sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță” (Geneza 1.29). După ce Adam a păcătuit, prin aceea că a mâncat din rodul unui pom, nu mai citim nici măcar o singură dată, că el ar mai fi mâncat din pomul acesta. Sunt amintite ca hrană numai plantele de pe câmp, plantele care produc sămânță (Geneza 3.18). Însă aici Dumnezeu dă omului mult mai mult decât el avea în grădina Eden. El are voie să mănânce nu numai din plantele care produc sămânță, ci din tot ce este pe pământ, chiar și din păsări, din animalele terestre și din pești. Aceasta nu era permis până în momentul acela: „Toate acestea vi le dau, ca și plantele verzi” (Geneza 9.3).
- Lui Adam i s-a prezentat în Paradis moartea ca judecată a lui Dumnezeu. Ce schimbare a avut loc acum! Acum omul avea privilegiul să se hrănească din ceea ce era rezultat al morții. Moartea trebuia să fie hrană pentru om. Omul se clădește din ce se hrănește; și gândul lui Dumnezeu este să aibă o lume în care fiecare este alcătuit și clădit prin aceea că el se hrănește din ceea ce este rezultatul morții. Aceasta ne este prezentat pe deplin în evanghelia după Ioan 6. Fiecare trebuie să se hrănească din moartea lui Hristos. Aceasta este urmarea faptului că păcatul a venit în lume. Când odată în Împărăția de o mie de ani va trebui să fie întemeiată o lume pe baza jertfei arderii de tot, toți cei care vor umple lumea aceasta vor trebui să se hrănească și să se clădească prin aceea că ei se vor hrăni din Hristos ca mort. Noi aparținem deja astăzi unei creații noi, pe baza jertfei lui Hristos (2 Corinteni 5). În moarte El a exprimat voia lui Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu. Aceasta era singurul loc unde ele puteau deveni hrană pentru noi. Altfel dragostea lui Dumnezeu nu ar fi putut niciodată să ni se arate, căci dreptatea lui Dumnezeu ar fi suferit pagubă. La fiecare bucată de carne, pe care noi o mâncăm, ni se amintește că o altă viață a trebuit să moară, pentru ca noi să putem trăi, și aceasta ne amintește iarăși de contraimaginea spirituală: că noi am putut primi viață veșnică numai pentru că Hristos a murit pentru noi. Dacă odată s-a înțeles aceasta, atunci niciodată nu se va mai prezenta ca principiu faptul că ar trebui să fim vegetarieni.
- Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne arată acum cum El poartă grijă ca în om să fie păstrat și cinstit chipul lui Dumnezeu. Este vorba de poziția și demnitatea omului, care i se cuvin. Domnia apără drepturile lui Dumnezeu și demnitatea omului, a creaturii Sale. În lumea viitoare a Împărăției de o mie de ani nu va fi permis nimic care nu este în concordanță cu aceasta. Motivul

pentru care este introdusă o domnie și pentru care se spune: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om”, este acela, că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, „Căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui” (Geneza 9.6). Aceste principii vor fi exercitate în lumea viitoare. Chipul lui Dumnezeu va fi atunci păstrat în om; nu va fi permis nici unei influențe a răului să omoare pe om, care este după chipul lui Dumnezeu. Noi pierdem foarte mult, dacă nu vedem că aceasta este spus cu privire la lumea viitoare, cu privire la ordinea care va veni, după ce au trecut judecățile asupra lumii. Acum se abuzează îngrozitor de instituirea domniei. Milioane de oameni sunt deja victima domniei despotice și dictaturii. Dar în lumea viitoare aceasta va putea avea loc; omul – Omul al doilea, Hristos – va avea atunci locul care I se cuvine în exercitarea domniei, și totul va recunoaște acest loc al Lui. Dacă în Geneza 9.2 se vorbește și despre „groaza și frica de voi”, aceasta nu înseamnă neapărat suferință. Vedem în aceasta mai mult ce loc are omul după ce păcatul a venit în lume și relația dintre om și animal a fost deranjată. Faptul că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu stabilește și poziția lui față de lumea animalelor și constituie, așa cum am văzut, baza pe care se clădește domnia omului. În Împărăția păcii această relație va fi restaurată atât de mult, că un copilăș se va juca la gura scorburi năpârcii.

- Adam a trebuit în grădina Eden să vadă că Dumnezeu a blestemat pământul din cauza păcatului lui. Noe a avut posibilitatea să audă că jertfa de ardere de tot este baza pe care Dumnezeu poate să împlinească principiile Sale de dragoste și să facă un legământ. Legământul stă în opoziție totală cu blestemul. Dumnezeu leapădă ceea ce El a blestemat. Dar dacă El face un legământ, atunci El Se obligă față de persoana sau de lucrurile în favoarea cărora El a făcut legământul. Legământul vorbește despre relații precise și de durată între Dumnezeu și om. Dumnezeu stabilește scopul și cerințele legământului și le îndeplinește, și omul poate avea parte de binecuvântarea lui. Legământul este aici de o așa durată, că el este un „legământ veșnic” (Geneza 9.16) numit „pentru toate generațiile, în veci” (Geneza 9.12).

Curcubeul în nori

Curcubeul în nori era semnul legământului lui Dumnezeu. Și aici contrastul nu poate fi mai mare. Norii însemnau judecată în timpul potopului, dar acum caracterul norilor s-a schimbat. Când Dumnezeu aduce un nor peste pământ, aceasta are loc pentru a revărsa binecuvântare asupra pământului; și gândul acesta este legat cu noțiunea legământului. Deci când Dumnezeu face un legământ, atunci El vrea să lase binecuvântarea să vină peste noi.

Totul pe baza jertfei de ardere de tot

Dacă Dumnezeu pe baza unei jertfe, care este așa de plăcută, că ea îi oferă odihnă, dacă Dumnezeu pe baza unei astfel de jertfe găsește o cale pe care El poate veni în legătură cu păcătoșii, care L-au dezonorat foarte mult, atunci El poate da mai multă binecuvântare decât Adam însuși avea în grădina Eden. Dumnezeu nu este așa cum L-a prezentat șarpele

oamenilor; nu este adevărat, că El nu vrea să dea oamenilor ceea ce după câte se pare omul are drept asupra lui; nu este adevărat, că El vrea să-l țină pe om într-o stare umilă. Dragostea lui Dumnezeu dorește să dea totul omului, omului pierdut – despre care epistola către Romani 5 spune că omul este un păcătos, fără Dumnezeu, fără putere și este un dușman al lui Dumnezeu -, tot ce poate un Dumnezeu atotputernic să dea; și aceasta este cu mult mai mult decât avea Adam înainte de a păcătui, pe când el locuia în grădina Eden! Și Dumnezeu poate face aceasta, deoarece El a găsit în jertfa lui Hristos mult mai mult decât numai îndepărtarea păcatelor noastre și a stării noastre păcătoase. Am văzut ce schimbări radicale în acțiunea lui Dumnezeu au intervenit prin jertfa adusă de Noe.

Însă ce valoare mult mai mare trebuie să aibă jertfa lui Hristos pentru Dumnezeu, dacă modelul prezentat în jertfa de ardere de tot adusă de Noe a putut genera o astfel de schimbare mare!